

Arrest

nr. 143 340 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 2 februari 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

Op 3 februari 2015 dient hij een asielaanvraag in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zijn vingerafdrukken op 12 januari 2015 werden geregistreerd in Oostenrijk. Op 13 maart 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden die op 18 maart 2015 in toepassing van artikel 3.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 7 april 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : H.(...)

voornaam : N.(...)

geboortedatum : 03.10.1993

geboorteplaats : Manale

nationaliteit : Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3.2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 03.02.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteitsdocumenten voor. Betrokkene stelde geboren te zijn op 03.10.1999, en dus minderjarig te zijn. Betrokkene werd bijgevolg onder de hoede van de dienst Voogdij geplaatst. Onze diensten uitten echter twijfel betreffende de verklaarde leeftijd. Op 13.02.2015 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren in UZ Leuven om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Mijnheer N.(...) H.(...) op datum van 13 februari 2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is". Bijgevolg werd de plaatsing onder dienst Voogdij opgegeven. Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor op datum 10.03.2015 dat hij certificaat van school zou bezitten dat aantoonde dat hij 15 jaar is, maar laat na dit document voor te leggen. Hieromtrent merken we verder op dat dit geen identiteitsdocument betreft. Betrokkene brengt geen elementen aan die het leeftijdsonderzoek kunnen weerleggen. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 17.10.2014 geregistreerd is met een illegale binnenkomst te Griekenland en op 12.01.2015 asiel vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene werd gehoord op 10.03.2015 en verklaarde dat hij in zes maanden voor zijn aankomst te België uit Pakistan is vertrokken. Hij stelde via Afghanistan, Iran en Turkije naar Griekenland te zijn gereisd waar hij ongeveer 2 maanden illegaal zou hebben verbleven. Hij stelde dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Vervolgens zou betrokkene naar een voor hem onbekend land zijn gereisd. Betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en dat hij er gedwongen werd asiel te vragen. Uit het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat betrokkene in Oostenrijk asiel vroeg. Betrokkene stelde vervolgens dat hij op dezelfde dag nog het land verliet en per auto naar België vertrok waar hij op 02.02.2015 zou zijn aangekomen.

Op 13.03.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Oostenrijkse instanties, die op 18.03.2015 op grond van artikel 3.2 van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 stelt dat wanneer op basis van

de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat. In casu werd Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat. De Oostenrijkse instanties informeerden ons op 13.02.2015 dat betrokkene er op 12.01.2015 een asielaanvraag indiende en op 13.01.2015 verdween. Zijn asielaanvraag is nog hangende. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Oostenrijk en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij geen specifieke reden had om in België asiel te vragen, maar dat dit was afgesproken met de smokkelaar. Betrokkene wil niet terug naar Oostenrijk, hij stelde dat hij hier blij is en hier graag wil blijven. Betrokkene stelde verder in het gehoor dat hij in Oostenrijk gedwongen werd asiel te vragen en dat zijn vingerafdrukken werden genomen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene, of afspraken met de smokkelaar kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Verder merken we op dat elke Lidstaat wel is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij er gedwongen werd asiel te vragen en dat zijn vingerdrukken er werden genomen, maar dat hij er geen asiel wou vragen merken we op dat uit de codering in het Eurodacverslag van 03.02.2015, met name AT1150034943-10571728 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode AT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel wou vragen in Oostenrijk of deze intentie in Oostenrijk kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Oostenrijkse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn opgepakt door de Oostenrijkse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of duidelijk te hebben gesteld dit niet te wensen.

De Oostenrijkse instanties informeerden ons dat de asielaanvraag van betrokkene nog hangende is. Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk op 12.01.2015 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Verder merken we op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van

worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk is gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Oostenrijkse instanties behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Oostenrijk kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Oostenrijk kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in 2015 in Oostenrijk ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 10.03.2015 melding van een gezondheidsprobleem. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Oostenrijk indien dit nodig zou zijn. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3.2 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten (4)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 7 april 2015 aan de verzoeker ter kennis gegeven. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 8 april 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto*

artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar Oostenrijk. Nochtans maakt deze beslissing een schending uit van artikel 3 EVRM zoals hieronder zal worden aangetoond :

Verskillende rapporten tonen aan dat de opvang van terugkerende asielzoekers in het kader van de Dublin verordening mensonwaardig is.

A. Overvolle opvangcentra en slechte faciliteiten

In Oostenrijk is de praktijk maar al te vaak dat verzoekers worden geconfronteerd met overbevolking

en slechte faciliteiten in de opvangcentra, zoals blijkt uit het AIDA rapport over het land : "...A survey by a journalist showed big difference in the reception centres of three federal provinces. One of the centres was overcrowded, others had several sanitary problems and asylumseekers complained about the poor and unhealthy meals...Additionally the Ombudsman released a report about grievances in reception centres in Carinthia and Burgenland. After the partly very poor and unhealthy living conditions became public...Some of the landlords host asylum seekers since many years and may have learned by doing, but have not received specific training..."

Vrije vertaling : "...Een onderzoek door een journalist toonde grote verschillen aan in de opvangcentra van drie federale provincies. Een van de centra was overvol, andere hadden verschillen sanitaire problemen en asielzoekers klaagden over de slechte en ongezonde maaltijden. Daarnaast gaf de Ombudsman een rapport uit over de klachten in opvangcentra in Karinthië en Burgenland. Nadat de gedeeltelijk zeer slechte en ongezonde leefomstandigheden publiek werden,...Sommige van de eigenaren ontvingen sinds verschillende jaren asielzoekers en hebben zaken geleerd als doende, maar ze ontvingen geen specifieke training terzake..."

STAVINGSMIDDEL (STUK2) artikel aida Oostenrijk omtrent slechte opvang asielzoekers;

Het feit dat asielopvang in Oostenrijk kampt met grote problemen, wordt ook bevestigd door de asielzoekers zelf : "...Hundred of asylum seekers have staged a rally in Austria to protest against poor condition in the centre where they live and demand refugees' rights in the country...They also called for an end to restrictions on refugees' right of movement and better treatment by the authorities. We have not been allowed to go to school for months since we lived in the refugee camp in Traiskirchen...The camp was designed for about 600 people. But now, more than 1000 refugees are living there..."

STAVINGSMIDDEL : (STUK3) : - artikel presstv omtrent slechte opvang asielzoekers;

Ook vox europ bericht over de slechte toestand van Oostenrijkse asielcentra en opvang van vluchtelingen : "...Om te protesteren tegen de slechte omstandigheden in het overvolle vluchtelingenkamp in het vlakbij Wenen gelegen Traiskirchen, organiseerde, ze vorig jaar november daarom een demonstratie..De meeste van hen waren Pakistan ontvlucht omdat ze actie hadden gevoerd voor mensenrechten. Hun uitzetting betekende voor deze mensen een doodvonnis, te voltrekken door de Pakistaanse veiligheidsdienst of de Taliban....Een klein land als Oostenrijk kan al die vluchtelingen simpelweg niet opnemen...Toch is het al jaren een publiek geheim dat de omstandigheden in de Oostenrijkse vluchtelingenkampen mensonterend zijn...Oostenrijk staat duidelijk niet alleen in de slechte behandeling van vluchtelingen..."

STAVINGSMIDDEL (STUK4) : - artikel voxeurop omtrent slechte opvangcentra Oostenrijk

B. Geen effectieve toegang tot de Arbeidsmarkt

De UNHCR is na onderzoek tot de vaststelling gekomen dat asielzoekers in de praktijk geen effectieve toegang hebben tot de Arbeidsmarkt : "...Darüber hinaus ist es für Asylsuchende in der Praxis schwierig, eine Beschäftigungsbewilligung oder eine Lehrstelle zu erhalten..UNHCR setzt daher für eine Änderungen dahin gehend ein, dass der Zugang von Asylsuchenden zum Arbeitsmarkt auch in der Praxis effektiver möglich wird..."

Vrije vertaling : "... In de praktijk is het moeilijk voor asielzoekers een opleidingsmogelijkheid of leermogelijkheid te onderhouden...UNHCR zet zich in om de toegang voor asielzoekers op de Arbeidsmarkt in praktijk werkelijk mogelijk te maken..."

Stavingsmiddel : (STUK5) : - artikel UNHCR dd. 07/10/2013;

C. Geen gegarandeerde rechtsbescherming

Volgens het AIDA rapport is het Oostenrijks systeem van juridisch advies zo opgebouwd dat het verbazend genoeg leidt tot geen gegarandeerde rechtsbescherming : "...This has resulted in situations undermining asylum seekers' right to appeal... VMO staff responsible for 'préparation for return in détention' advised asylum seekers, who were legally represented by legal advisers of Diakonie, to withdraw their right to appeal against a Dublin decision without the consent or involvement of the legal representative from Diakonie. NGOs in Austria suspect that detainees were not fully informed about their right to legal representation by this organisation and that this organisation hardly accepts to represent the detained person..."

Vrije vertaling : "...Dit heeft geresulteerd in situaties waarbij het recht voor asielzoekers om in beroep te gaan werd ondermijnd. Het personeel van VMO verantwoordelijk voor 'de voorbereiding voor terugkeer in gesloten opvang' adviseerde asielzoekers, die juridisch werden geadviseerd door adviseurs van Diakonie, om afstand te doen van hun recht om in beroep te gaan tegen Dublin beslissingen zonder dat er medewerking was of zonder het op de hoogte brengen van de Diakonie. NGO's in Oostenrijk vermoeden dat verblijvers niet volledig geïnformeerd waren over het recht om juridisch te worden vertegenwoordigd door deze organisatie en dat deze organisatie bijna nooit aanvaard om de vastgehouden persoon legaal te vertegenwoordigen..."

STAVINGSMIDDEL (STUK 6) :AIDA rapport over de niet gegarandeerde juridische bescherming;

Bovenstaande toont aan dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer persoonlijk dient te verzen voor mensonwaardige behandelingen. Er kan immers geen menswaardige opvang worden gegarandeerd noch een effectieve toegang tot de Arbeidsmarkt of juridische ondersteuning.

Nu de DVZ niet daadwerkelijk heeft onderzocht of verzoeker een gegarandeerde opvang zal krijgen in Oostenrijk in menswaardige omstandigheden, schendt de beslissing artikel 3 van het EVRM. Nochtans heft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het verleden reeds aangegeven dat dit een verplichting uitmaakt van de terugsturende lidstaat.

STAVINGSMIDDEL (STUK7) : - arrest Tarakhel;

Nochtans waarborgt het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikel 3 dat niemand kan worden blootgesteld worden aan mensonwaardige behandelingen

Wanneer verzoeker wordt verwijderd naar een land waar het risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen kan hij niet verwijderd worden, maar moet hij op grond van artikel 3 EVRM verblijf in België bekomen (DENYS, L. Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, 2012, p439)

Het is trouwens belangrijk in deze te onderstrepen dat verzoeker wenst dat zijn asielaanvraag in België wordt gedaan.

De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België.

Het eerste en enige middel is dan ook gegrond."

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat de verzoeker, gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor van 10 maart 2015 of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, stelde dat hij “niet terug (wil) naar Oostenrijk”, dat hij “hier blij (is)” en “graag hier (wil) blijven”. Gevraagd naar de reden waarom hij Oostenrijk heeft verlaten na het indienen van zijn asielaanvraag, antwoordde de verzoeker dat de afspraak met de smokkelaar was om hem naar België te brengen. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat in de Dublin III-verordening de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten en dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de verzoeker of afspraken met een smokkelaar “geen grond (kunnen) zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013”. Deze motivering wordt door de verzoeker niet weerlegd. Bovendien maakte de verzoeker tijdens dat gehoor van 10 maart 2015 op geen enkel ogenblik melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Oostenrijk persoonlijk zou hebben ondervonden. Tevens blijkt uit het gehoorverslag van 10 maart 2015 dat de verzoeker, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, stelde dat hij last heeft van zijn nieren. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij “niet op medische verzorging kan rekenen in Oostenrijk indien dit nodig zou zijn” en dat hij “geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen” of dat hij “vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”. De verzoeker betwist dit motief niet en legt ook bij onderhavig verzoekschrift geen dergelijke attesten of elementen voor.

De verzoeker beperkt zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene rapporten en artikelen betreffende de opvang van asielzoekers, de arbeidsmarkt en de rechtsbescherming in Oostenrijk, zonder deze evenwel concreet op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Oostenrijk omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval een risico loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus toont de verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker, met de algemene rapporten en artikels waarnaar hij verwijst, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van

schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). Te dezen voert de verzoeker aan dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Oostenrijk dient te vrezen voor mensonwaardige behandelingen nu in Oostenrijk geen menswaardige opvang kan worden gegarandeerd, noch een effectieve toegang tot de arbeidsmarkt of juridische ondersteuning.

Vooraf dient nogmaals te worden aangestipt dat de verzoeker, gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor van 10 maart 2015 of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, stelde dat hij *“niet terug (wil) naar Oostenrijk”*, dat hij *“hier blij (is)”* en *“graag hier (wil) blijven”*, doch nergens heeft aangegeven dat hij tijdens zijn verblijf in Oostenrijk mensonwaardige behandelingen heeft moeten ondergaan. Dit wordt door de verzoeker niet betwist.

Uit de door de verzoeker geciteerde passage uit het bijgebrachte (ongedateerde) stuk ‘AIDA Oostenrijk’ blijkt dat er grote verschillen zouden bestaan tussen de opvangcentra van drie federale provincies en dat er klachten zouden zijn over een opvangcentrum in Karinthië. Hieruit kan evenwel geen systemisch falen worden afgeleid van het ganse opvangsysteem in Oostenrijk, waarbij de mensenrechten zouden worden geschonden, temeer nu uit het door de verzoeker aangehaalde rapport blijkt dat na het klachtenrapport van de Ombudsman enkele opvangcentra werden gesloten en bovendien een werkgroep van de federale staten werd opgericht om standaarden in opvangcentra te definiëren.

De artikelen *“Asylum seekers protest poor living conditions in Austria”* in pressTV en *“Het Europese immigratievraagstuk (4/5): Oostenrijk legt vluchtelingen het zwijgen op”* in Voxeurop kan worden afgeleid dat er in november 2012 een demonstratie is geweest van vluchtelingen in Oostenrijk, doch dit gegeven wijst er niet op dat Oostenrijk heden kampt met een systemisch falen van zijn opvangsysteem. In laatstgenoemd artikel wordt bovendien op zeer algemene wijze gesteld dat *“(e)en klein land als Oostenrijk (...) al die vluchtelingen simpelweg niet (kan) opnemen”* en dat het *“al jaren een publiek geheim (is) dat de omstandigheden in de Oostenrijkse vluchtelingenkampen mensonterend zijn”*, doch deze stellingen worden in dit artikel op geen enkele wijze onderbouwd. Met deze artikelen, die geen weerslag vinden in gezaghebbende rapporten, toont de verzoeker niet aan heden kampt met een systemisch falen van zijn opvangsysteem in die mate dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn.

Uit de door de verzoeker uit het UNHCR-rapport van oktober 2013 geciteerde passage blijkt dat het voor asielzoekers in Oostenrijk moeilijk is om een opleidingsmogelijkheid of leermogelijkheid te onderhouden. Evenwel blijkt eruit eveneens dat de UNHCR zich inzet om de toegang voor asielzoekers op de arbeidsmarkt in praktijk werkelijk mogelijk te maken. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat er heden in Oostenrijk structurele tekortkomingen zijn waardoor artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat er geen gegarandeerde rechtsbescherming zou zijn in Oostenrijk, dient er met de verwerende partij op te worden gewezen dat de in het door hem in zijn verzoekschrift geciteerde kritiek uit het AIDA-rapport betrekking heeft op beroepen tegen een zogenaamde *“Dublin decision”*. Te dezen is niet duidelijk op welke wijze de verzoeker in Oostenrijk geconfronteerd zou worden met een dergelijke beslissing, nu hij daar een asielaanvraag hangende heeft en de Oostenrijkse instanties op 18 maart 2015 instemden met het verzoek om terugname. Er wordt dus niet ingezien waarom de Oostenrijkse asielinstanties een beslissing zouden nemen waarbij de asielaanvraag van de verzoeker in een andere Lidstaat zou moeten worden behandeld. De verzoeker toont dit alvast niet aan, temeer nu hij in het Dublin-verhoor van 10 maart 2015 te kennen gaf dat hij in Oostenrijk gedwongen werd om asiel aan te vragen, wat er niet meteen op wijst dat hij vanuit Oostenrijk in het kader van de Dublin III-verordening zou worden teruggestuurd naar een andere Lidstaat. De verzoeker slaagt er dan ook op het eerste gezicht niet in om de these waarvan in de bestreden beslissing wordt uitgegaan, met name dat er *“geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft (...) niet zouden respecteren”*, te ontcrachten.

Waar de verzoeker zich nog steunt op het AIDA-rapport met de titel *“Swiss Refugee Council: Dublin transfers to Italy leave people exposed to destitution”* van 21 oktober 2013, wordt er op gewezen dat dit rapport betrekking heeft op overdrachten naar Italië, terwijl de verzoeker wordt overgedragen naar Oostenrijk.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker met het aanhalen van bepaalde passages uit de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen niet aantoonde dat er zwaarwegende gronden zijn om het bestaan van een systematische praktijk van tekortkomingen in de Oostenrijkse opvangvoorzieningen aan te nemen en *a fortiori* om aan te tonen dat hij als zogenaamde Dublin-terugkeerder tot een groep behoort die wordt blootgesteld aan zulke systematische praktijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig

Er is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

Dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevr. S. SOETINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. SOETINCK

D. DE BRUYN